

Rom grundfæster synet - tallet ni

At forkaste grundvoldene: Kontroversen om »det daglige« og konsekvenserne af at fornægte sandheden i adventistisk profeti

Jeff Pippenger
2024-08-21

Vi behandler i øjeblikket den profetiske linje for de stridigheder inden for adventhistorien, som har fundet sted vedrørende de forskellige symboler på Rom. Vi behandler i øjeblikket „det daglige“ i Daniels Bog. Denne strid repræsenterer en forkastelse af adventismens grundvold, en forkastelse af Profetiens Ånds autoritet og en forkastelse af det sendebud, som var udvalgt af Gud. At forkaste Millers værk repræsenterer også en forkastelse af den undervisning, som var blevet givet til Miller af himmelske engle, der ledte Miller til hans forståelse af det budskab, som blev frembragt ved kundskabens forøgelse, da Daniels Bog blev åbnet i 1798.

De, som forkaster sandheden, der identificerer den magt (det hedenske Rom), som tilbageholdt den pavelige magt fra at blive åbenbaret i 2 Thessalonikerbrev, viser derved, at de ikke elsker sandheden, og fordi de forkaster kærligheden til sandheden, modtager de en løgn. Løgnerne medfører til gengæld en kraftig vildfarelse over dem. Løgnerne er årsagen, og den kraftige vildfarelse, de modtager, er virkningen. Mangelen på kærlighed til sandheden er deres drivkraft. Løgnerne repræsenterer valget af en pluralistisk accept af den bibelske lære, i modsætning til dem, der tror på absolut sandhed. Dette er grunden til, at Esajas' fremstilling af Paulus' kraftige vildfarelse fremstilles som vildfarelser, ikke blot som en enkelt vildfarelse. Den anden klasse er dem, som elsker sandheden, accepterer præmissen om absolut sandhed, og som af Esajas identificeres som dem, der bærer for Guds ord.

Så siger Herren: Himmelen er min trone, og jorden er min fodskammel; hvor er det hus, I vil bygge til mig? og hvor er stedet for min hvile? Thi alt dette har min hånd gjort, og således er alt dette blevet til, siger Herren. Men til den vil jeg se, til den, som er ringe og har en sønderbrudt ånd og bærer for mit ord. Den, som slagter en okse, er som den, der slår et menneske ihjel; den, som ofrer et lam, som den, der afhugger halsen på en hund; den, som frembærer et afgrødeoffer, som den, der ofrer svineblod; den, som tænder røgelse, som den, der priser en afgud. Ja, de har valgt deres egne veje, og deres sjæl har behag i deres vederstyggeligheder. Også jeg vil vælge deres vildfarelser og lade det komme over dem, som de frygter; fordi ingen svarede, da jeg kaldte, ingen hørte, da jeg talte; men de gjorde, hvad der var ondt i mine øjne, og valgte det, hvori jeg ikke havde behag. Hør Herrens ord, I, som bærer for hans ord; jeres brødre, som hadede jer, som stødte jer ud for mit navns skyld, sagde: Lad Herren blive herliggjort; men han skal åbenbare sig til jeres glæde, og de skal blive til skamme. Esajas 66:1–5.

De, som bærer for Guds ord, er Israels udstødte, som i de sidste dage er dem, der fremstilles som banneret.

Og han skal rejse et banner for folkene og samle Israels fordrevne og bringe Judas adspredte sammen fra jordens fire hjørner. Esajas 11,12.

Gud fastslår, at det er Ham, som har gjort det hus, som den klasse, der frembærer fordærvede ofre, påstår at have gjort. Det er dette hus, de stoler på, når de forkynder: »Dette er Herrens tempel.«

Stå i porten til Herrens hus, og udråb dér dette ord og sig: Hør Herrens ord, alle I af Juda, som går ind gennem disse porte for at tilbede Herren. Så siger Hærskarers Herre, Israels Gud: Ret jeres veje og jeres gerninger, så vil jeg lade jer bo på dette sted. Sæt ikke jeres lid til løgnagtige ord, idet I siger: Herrens tempel, Herrens tempel, Herrens tempel er disse. Jeremias 7:2–4.

De, som »stoler« på løgneord, er dem, der tror på en løgn. Det hus, som Herren byggede, blev rejst på det fundament, som Han også lagde. Den klasse, som nægtede at svare, da Gud kaldte, valgte deres egne veje og fandt behag i vederstyggeligheder. De valgte »veje« og »vederstyggeligheder« i flertal, når Jeremias fastslog, at der kun var én vej at vandre på deri.

Så siger Herren: Stå på vejene og se jer for og spørg efter de gamle stier, hvor den gode vej er, og vandr på den; så skal I finde hvile for jeres sjæle. Men de sagde: „På den vil vi ikke vandre.“ Og jeg satte vægtere over jer og sagde: „Lyt til basunens røst.“ Men de sagde: „Vi vil ikke lytte.“ Hør derfor, I folkeslag, og vid, du menighed, hvad der er iblandt dem. Hør, du jord: Se, jeg bringer ulykke over dette folk, frugten af deres tanker, fordi de ikke har lyttet til mine ord, ej heller til min lov, men forkastet den. Hvad skal jeg med virak, der kommer fra Saba, og den søde kalmus fra et fjernt land? Jeres brændofre er ikke velbehagelige, og jeres slagtofre er ikke til behag for mig. Jeremias 6:16–20.

I kapitel femten kalder Jeremias den onde menighed, som ikke ville høre, skønt de havde ører, for „spotternes forsamling“. Denne menighed fik givet en „vægter“ både i historien om den første og den anden engels budskaber, og igen i historien om den tredje engel, men de nægtede at vandre på den gode vej, som er de gamle stier. I stedet vandrede de på „vejene“. Derfor påviser Esajas, at Gud vil udvælge mange vildfarelser, fordi de valgte en mangfoldighed af falske stier i stedet for den absolutte vej, de gamle stier. Ligesom hos Esajas' vidnesbyrd bliver spotternes forsamling tilbedelse forkastet af Herren. Søster White forbinder direkte Esajas' mangfoldighed af vildfarelser med Paulus' kraftige vildfarelse, og hun anbringer den i sammenhæng med forkastelsen af de grundlæggende sandheder, den grundvold, som Herren byggede og bygger sit hus på.

„Den, som ser under overfladen, som læser alle menneskers hjerter, siger om dem, der har haft stort lys: 'De er ikke bedrøvede og forfærdede over deres moralske og åndelige tilstand.' Ja, de har valgt deres egne veje, og deres sjæl finder behag i deres vederstyggeligheder. Også jeg vil vælge deres vildfarelser og lade det, de frygter, komme over dem; fordi ingen svarede, da jeg kaldte; da jeg talte, hørte de ikke; men de gjorde, hvad der var ondt i mine øjne, og valgte det, hvori jeg ikke havde behag.' 'Gud skal sende dem en kraftig vildfarelse, så de skal tro løgnen,' fordi de ikke tog imod kærlighed til sandheden, for at de kunne blive frelst,' 'men fandt behag i uretfærdigheden.' Esajas 66:3, 4; 2 Thessalonikerbrev 2:11, 10, 12.

Den himmelske Lærer spurgte: »Hvilken stærkere vildfarelse kan bedrage sindet end den foregivenhed, at I bygger på det rette grundlag, og at Gud tager imod jeres gerninger, når I i

virkeligheden udfører mange ting efter verdslig klogskab og synder imod Jehova? Åh, det er et stort bedrag, en forførende vildfarelse, som tager sind i besiddelse, når mennesker, der engang har kendt sandheden, forveksler gudsfrygtens ydre skikkelse med dens ånd og kraft; når de mener, at de er rige og har overflod og ikke trænger til noget, skønt de i virkeligheden trænger til alt.«

“Gud har ikke forandret sig i forhold til sine trofaste tjenere, som holder deres klæder uplettede. Men mange råber: ‘Fred og tryghed,’ mens pludselig undergang kommer over dem. Medmindre der finder en grundig omvendelse sted, medmindre mennesker ydmyger deres hjerter ved bekendelse og modtager sandheden, sådan som den er i Jesus, vil de aldrig komme ind i himlen. Når renselse finder sted i vore rækker, skal vi ikke længere hvile i tryk selvtilfredshed og rose os af at være rige og have overflod af gods, så vi ikke mangler noget.”

„Hvem kan med sandhed sige: ‘Vort guld er prøvet i ilden; vore klæder er ubesmittede af verden’? Jeg så vor Lærer pege på de såkaldte retfærdighedsklæder. Idet Han rev dem af, blotlagde Han urenheden nedenunder. Derpå sagde Han til mig: ‘Kan du ikke se, hvorledes de hyklerisk har dækket over deres urenhed og karakterens fordærv? ‘Hvorledes er den trofaste stad blevet til en skøge!’ Min Faders hus er gjort til et handelshus, et sted, hvorfra den guddommelige nærværelse og herlighed er bortveget! Af denne grund er der svaghed, og kraft mangler.’” Testimonies, bind 8, 249, 250.

I passagen identificeres Jeremias’ forsamling af spottere som laodikæere, der er dårlige jomfruer.

„Den tilstand i Kirken, som er fremstillet ved de dårlige jomfruer, omtales også som den laodikeiske tilstand.“ Review and Herald, 19. august 1890.

De dårlige jomfruer åbenbarer deres mangel på olie ved Midnatsråbets frembrud, når de modtager en vildfarelse, som stemmer overens med deres egen tidligere beslutning om, hvilken vej de ville gå, idet de forkaster Jeremias gamle stier. De gamle stier er dér, hvor hvile og vederkvægelse findes, og hvilen og vederkvægelserne er den sildige regn.

„Jeg blev ført frem til den tid, da den tredje engels budskab var ved at afsluttes. Guds kraft havde hvilet over hans folk; de havde fuldført deres værk og var forberedte på den prøvende time, der lå foran dem. De havde modtaget den sildige regn, eller vederkvælgelse fra Herrens åsyn, og det levende vidnesbyrd var blevet genoplivet. Den sidste store advarsel havde lydt overalt, og den havde vakt og opbragt jordens indbyggere, som ikke ville modtage budskabet.“ Early Writings, 279.

Det er under Helligåndens udgydelse, at den kraftige vildfarelse udgydes over de tåbelige laodikeiske jomfruer, som ikke elsker sandheden og derfor valgte en løgn at tro i stedet for sandheden. Forkastelsen af sandheden sidestilles med forkastelsen af loven, for Guds lov er legemliggjort i Hans profetiske regler.

„Åbenbaring er ikke skabelsen eller opfindelsen af noget nyt, men tilsynekomsten af det, som, indtil det blev åbenbart, var ukendt for mennesker. De store og evige sandheder, som er indeholdt i evangeliet, bliver åbenbart gennem ihærdig ransagelse og ved, at vi ydmyger os for Gud. Den guddommelige Lærer leder den ydmyge sandhedssøgers sind; og ved

Helligåndens vejledning bliver Ordets sandheder gjort kendt for ham. Og der kan ikke være nogen mere vis og virkningsfuld vej til kundskab end at blive ledet på denne måde. Frelserens løfte var: 'Men når han, sandhedens Ånd, kommer, skal han vejlede jer til hele sandheden.' Det er ved Helligåndens meddelelse, at vi sættes i stand til at forstå Guds ord."

„Salmisten skriver: »Hvorledes skal den unge holde sin sti ren? Ved at tage vare på den efter dit ord. Af hele mit hjerte har jeg søgt dig; lad mig ikke fare vild fra dine bud. ... Oplad mine øjne, så jeg må skue de underfulde ting i din lov.«

„Vi formaner til at søge sandheden som efter skjulte skatte. Herren åbner den sande sandhedssøgers forståelse; og Helligånden sætter ham i stand til at fatte åbenbaringens sandheder. Dette er, hvad salmisten mener, når han beder om, at hans øjne må blive åbnet til at skue underfulde ting i loven. Når sjælen hungrer efter Jesu Kristi herligheder, sættes sindet i stand til at fatte den bedre verdens herligheder. Kun ved den guddommelige Lærers hjælp kan vi forstå Guds Ords sandheder. I Kristi skole lærer vi at være sagtmodige og ydmyge, fordi der gives os forståelse af gudsfrygtens mysterier.“ Sabbath School Worker, 1. december 1909.

At forkaste budskabet om eller metodologien for den sene regn er at forkaste Guds lov. Når Jeremias siger, at „de har ikke lyttet til mine ord, ej heller til min lov, men forkastet den“, stemmer han overens med Hoseas.

Mit folk går til grunde af mangel på kundskab; fordi du har forkastet kundskaben, vil også jeg forkaste dig, så du ikke skal være præst for mig; eftersom du har glemt din Guds lov, vil også jeg glemme dine børn. Hoseas 4:6.

Den kundskab, som de tåbelige forkaster, er kundskabens tilvækst, identificeret af Daniel som forekommende ved endens tid. Ved endens tid i 1798, og dernæst igen ved endens tid i 1989, fandt der en tilvækst af kundskab sted, som blev formaliseret af det sendebud, Gud valgte at benytte, idet Han lagde grundvolden for hver af disse to parallelle generationer. Disse grundlæggende sandheder blev ordnet efter bestemte bibelske regler, som blev åbenbaret for de udvalgte sendebud i deres respektive historiske forløb, og disse grundlæggende sandheder er Jeremias gamle stier, og de er de sandheder, som i sidste ende repræsenterer olien i midnatsråbets og høje råbs budskaber. Sildigregnen frembringer Midnatsråbets budskab i historien om beseglingen af de hundrede og fireogfyrr tusinde og frembringer derefter det høje råbs budskab i historien om indsamlingen af Guds anden hjord, som stadig er i Babylon. Sildigregnen er både et budskab og den metode, der frembringer budskabet. Daniels tilvækst af kundskab indleder en prøvelsesproces i tre trin.

Og han sagde: Gå bort, Daniel; thi disse ord skal holdes skjulte og beseglede indtil endetiden. Mange skal renses og gøres hvide og prøves; men de ugudelige skal handle ugudeligt, og ingen af de ugudelige skal forstå det; men de vise skal forstå det. Daniel 12:9, 10.

Daniels ugudelige er Matthæus' dårlige jomfruer, som vælger at fastholde deres laodikeiske tilstand. Deres tilstand kommer til udtryk i det tredje trin af Daniels tre prøver, når både de vise og de ugudelige prøves. Den sidste prøve er dér, hvor dommen fuldbyrdes, og begge klasser åbenbarer, om de har olien.

„Atter lærer disse lignelser, at der ikke skal være nogen nådetid efter dommen. Når evangeliets gerning er fuldendt, følger straks adskillelsen mellem de gode og de onde, og hver gruppes skæbne er for evigt fastlagt.“ Kristi Lignelser, 123.

Karakterets tilkendegivelse ved den tredje prøve identificerer de tilbedende enten som en tåbelig laodikeer eller som en vis filadelfier. Den endelige prøve fuldbyrdes i forbindelse med budskabet om den sildige regn, som er blevet bragt frem i lyset ved den sildige regns metodologi. At forkaste den sildige regns metodologi stiller en sjæl i den stilling, hvor den ikke kan forstå budskabet om den sildige regn. Budskabet og metodologien identificeres af Esajas som den endelige prøve.

Hvem skal han lære kundskab, og hvem skal han give forståelse af læren? Dem, der er vænnet fra mælken, dem, der er taget fra brystet. For bud skal være på bud, bud på bud; linje på linje, linje på linje; her lidt og der lidt. Thi med stammende læber og med et andet tungemål vil han tale til dette folk. Til hvem han sagde: Dette er hvilen, hvorved I kan lade den trætte finde hvile; og dette er vederkvælgelsen; dog ville de ikke høre. Men Herrens ord blev for dem bud på bud, bud på bud; linje på linje, linje på linje; her lidt og der lidt; for at de skulle gå og falde baglæns og sønderbrydes og fanges i snaren og tages til fange. Hør derfor Herrens ord, I spottere, som hersker over dette folk, som er i Jerusalem. Fordi I har sagt: Vi har sluttet pagt med døden, og med dødsriget har vi overenskomst; når den oversvømmende svøbe farer frem, skal den ikke nå os; thi vi har gjort løgnen til vor tilflugt, og under falskhed har vi skjult os. Derfor siger den Herre Gud således: Se, jeg lægger i Zion en sten til grundvold, en prøvet sten, en kostelig hjørnesteen, en sikker grundvold; den, som tror, skal ikke haste. Også retten vil jeg lægge til målesnor og retfærdigheden til lodsnor; og haglen skal feje løgnens tilflugt bort, og vandene skal oversvømme skjulestedet. Og jeres pagt med døden skal gøres ugyldig, og jeres overenskomst med dødsriget skal ikke bestå; når den oversvømmende svøbe farer frem, da skal I trampes ned af den. Esajas 28:9–18.

Bibelfroftiens „oversvømmende svøbe“ er den fremadskridende søndagslovskrise, som begynder med den snart kommende søndagslov i De Forenede Stater. De tåbelige, ugudelige laodikeere, som ikke besidder „kærlighed til sandheden“ og derfor forkaster kundskabens tilvækst, tror, at den „oversvømmende svøbe“ „ikke skal komme“ over dem, fordi de blandt andet valgte at godtage en falsk definition af et symbol på Rom i Bibelens profeti. Derved frembragte de en falsk profetisk model, grundlagt på deres egen profetiske grundvold. Deres grundvold er bygget på sand, som repræsenterer en mængde af små knuste klippestykker. De vises grundvold er bygget på den ene Klippe.

Ifølge den Guds nåde, som er given mig, har jeg som en viis bygmester lagt Grundvolden, og en anden bygger derpå. Men enhver se til, hvorledes han bygger derpå. Thi ingen kan lægge anden Grundvold end den, som er lagt, hvilken er Jesus Kristus. Men dersom nogen bygger på denne Grundvold med Guld, Sølv, kostelige Stene, Træ, Hø, Straa, da skal enhvers Gerning blive åbenbaret; thi dagen skal gøre den kendt, fordi den åbenbares i Ild; og Ilden skal prøve enhvers Gerning, af hvad Slags den er. 1 Korintherbrev 3:10–13.

De falske grundvolde sættes i kontrast til den sande grundvold, som er Kristus Jesus—Klippen. Den sande eller falske grundvold åbenbares i den sidste af Daniels tre prøver. Den bliver

„åbenbaret ved ild“—ilden fra Pagtens Sendebud, som pludseligt vil komme til sit tempel. Da åbenbares en klasse, som har sluttet pagt med døden, og en klasse åbenbares, som har sluttet livets pagt.

Se, jeg sender min budbærer, og han skal berede vejen for mig; og Herren, som I søger, skal pludselig komme til sit tempel, pagtens engel, som I finder behag i; se, han kommer, siger Hærskarers Herre. Men hvem kan udholde hans komme dag? og hvem kan bestå, når han åbenbares? thi han er som en guldsmeds ild og som tvætteres sæbe. Og han skal sidde som den, der smelter og renser sølv; og han skal rense Levis sønner og lutre dem som guld og sølv, for at de må frembære et offer for Herren i retfærdighed. Da skal Judas og Jerusalems offer være Herren til behag, som i fordums dage og som i tidligere år. Og jeg vil komme nær til jer for at holde dom; og jeg vil være et hastigt vidne imod troldmændene og imod horkarlene og imod dem, der sværger falsk, og imod dem, der undertrykker daglejeren i hans løn, enken og den faderløse, og som bøjer den fremmedes ret, og ikke frygter mig, siger Hærskarers Herre. Malakias 3:1–5.

Pagtens Sendebud kommer nær i dom, når Daniels prøvelsesproces når den tredje prøve, og de vise og de ugudelige bliver prøvet. Daniels tredelte prøvelsesproces begynder ved endens tid, når Daniels Bog bliver åbnet, og kundskaben tager til. Forøgelsen af kundskab bringes til klarhed gennem den udvalgte sendebuds værk, han som lader en basun lyde. Dette sendebud omtales af Malakias som det „sendebud“, der „bereder vejen“ forud for Pagtens Sendebuds komme, han som ved ild åbenbarer, hvem der er indgået i pagt med Ham, eller hvem der valgte at slutte pagt med døden. I den milleritiske historie kom Kristus pludselig til sit tempel den 22. oktober 1844, et vejmærke, som er et forbillede på den snart kommende søndagslov.

„Kristi komme som vor ypperstepræst til det allerhelligste for at rense helligdommen, som fremstillet i Daniel 8,14; Menneskesønnens komme til Den gamle af dage, som beskrevet i Daniel 7,13; og Herrens komme til sit tempel, forudsagt af Malakias, er beskrivelser af den samme begivenhed; og dette fremstilles også ved brudgommens komme til brylluppet, sådan som Kristus beskriver det i lignelsen om de ti jomfruer i Matthæus 25.“ The Great Controversy, 426.

Den sidste af Daniels tre prøver finder sted ved den snart kommende søndagslov, når Pagtens Engel kommer for ved ild at åbenbare, hvem der har sluttet en pagt med liv eller død, hvilket sættes i levitternes kontekst. Når Malakias beskriver Matthæus' vise og dårlige jomfruer, som er Johannes' laodikeere og filadelfiere, og Daniels vise og ugudelige, prøves begge grupper ved ild, og de åbenbarer da, hvem der er, eller hvem der ikke er, en levit.

Levitterne er symbolet på dem, der stod trofast under de to oprør med guldkalvene. Det første oprør var Arons, og det andet var Jeroboams oprør. I begge fremstillinger repræsenterede levitterne de trofaste, og begge fremstillinger giver to vidner om trofastheden hos en gruppe, der repræsenteres ved levitterne ved den snart kommende søndagslov. Aron lavede en guldkalv. Guld er symbolet på Babylon, og en kalv er et billede på et dyr. Han indstiftede derpå en fest, og de tåbelige mennesker dansede nøgne omkring kalven. Hele deres oprør var baseret på og motiveret af deres forkastelse af Moses, den udvalgte budbærer.

Og Moses sagde til Aron: Hvad har dette folk gjort dig, siden du har ført så stor en synd over dem? Og Aron sagde: Lad ikke min herres vrede optændes; du kender folket, at de er hengivne til det onde. For de sagde til mig: Gør os guder, som kan gå foran os; for denne Moses, den mand, som førte os op fra Egyptens land, vi ved ikke, hvad der er blevet af ham. Og jeg sagde til dem: Hvem som har noget guld, skal rive det af sig. Så gav de mig det; derpå kastede jeg det i ilden, og så kom denne kalv frem. Og da Moses så, at folket var blottet; (for Aron havde blottet dem til skam blandt deres fjender:) da stillede Moses sig i lejrens port og sagde: Hvem hører Herren til? Han komme til mig. Og alle Levis sønner samlede sig hos ham. Og han sagde til dem: Så siger Herren, Israels Gud: Hver mand binde sit sværd ved sin side og gå frem og tilbage fra port til port gennem lejren, og dræb hver mand sin broder og hver mand sin ven og hver mand sin næste. Og Levis børn gjorde efter Moses' ord, og der faldt den dag af folket omkring tre tusind mænd. 2 Mosebog 32:21–28.

De, som dansede, var laodikeere, som åbenbarede „deres nøgenheds skam“, hvilket er advarslen i den sjette plage, en advarsel om nødvendigheden af korrekt at forstå det trefoldige væsen i det moderne Rom som dragen, dyret og den falske profet. Denne advarsel modsiger skarpt Uriah Smiths private fortolkning, som ødelagde de sandheder, der er forbundet med den sjette plage og Harmagedon.

De, som åbenbarede deres laodikeiske tilstand, havde forkastet den udvalgte budbærers myndighed og åbenbarede den samme forvirrede forståelse som de, der vælger at identificere det sataniske symbol „det daglige“ som det guddommelige symbol på Kristi helligdomstjeneste. De tilskrev deres udfrielse en symbolsk gud, men den gud, de valgte at tilbede, var et symbol på Egyptens gud, og Egypten er et symbol på dragen. Ligesom med laodikeisk adventisme forkastede de sandheden om, at „det daglige“ er et symbol på det hedenske Rom, dragen, og identificerede det sataniske symbol som et symbol på Kristus.

Menneskesøn, vend dit ansigt imod Farao, Egyptens konge, og profetér imod ham og imod hele Egypten: Tal og sig: Så siger den Herre Gud: Se, jeg er imod dig, Farao, Egyptens konge, den store drage, som ligger midt i sine floder, som har sagt: Min flod er min egen, og jeg har skabt den for mig selv. Ezekiel 29:2, 3.

Arons oprørere troede løgnen, at et symbol på dragen, repræsenteret ved guldkalven, var den gud, som havde udfriet dem fra Ægyptens trældom. Det laodikeiske adventisme tror løgnen, at et symbol på det hedenske Rom (dragen), repræsenteret ved »det daglige«, er et symbol på Kristus, hvis gerning er at udfri mennesker fra syndens trældom i Hans tjeneste i den himmelske helligdom. De forkastede også den udvalgte budbærer, ligesom det laodikeiske adventisme gjorde i striden om symbolikken i »det daglige«.

I den første generation (1844 til 1888) af laodikeisk adventisme forkastede de Millers arbejde med at identificere de syv tider. I den anden generation (1888 til 1919) begyndte de processen med at forkaste sandheden om „det daglige“. I deres tredje generation (1919 til 1957) var de vendt tilbage til den frafaldne protestantismes forståelse af, at røverne af dit folk er Antiokus Epifanes. Den 11. september 2001 forkastede de Islams rolle i bibelprofetien, da det tredje ve ankom på den dato. Hver af disse fire sandheder blev fastholdt af Miller og er fremstillet på Habakkuks to tavler, og

hver af dem er grundlæggende sandheder, som tilskrives Millers værk, ham som søster White kalder den „udvalgte“.

Jeroboams oprør begyndte ved begyndelsen af det nordlige rige, som bestod af de ti stammer, der gjorde Jeroboam til deres første konge. Jeroboam lavede to guldkalve og opstillede den ene i Betel, som betyder Guds hus, og den anden i Dan, som betyder dom. Tilsammen repræsenterer Betel og Dan foreningen af kirke (Betel) og stat (Dan). Og ligesom ved Arons oprør var kalvene lavet af guld, et symbol på Babylon, og begge var et billede af et dyr. Ligesom Aron indstiftede Jeroboam en årlig fest og identificerede kalvene som de guder, der udfriede Guds folk fra Egypten.

Og Jeroboam sagde i sit hjerte: Nu vil kongedømmet vende tilbage til Davids hus. Hvis dette folk drager op for at bringe ofre i Herrens hus i Jerusalem, da vil dette folks hjerte igen vende sig til deres herre, til Rehabeam, Judas konge, og de vil slå mig ihjel og vende tilbage til Rehabeam, Judas konge. Derfor rådførte kongen sig og lavede to kalve af guld, og han sagde til dem: Det er for meget for jer at drage op til Jerusalem; se, her er dine guder, Israel, som førte dig op fra Egyptens land. Og den ene opstillede han i Betel, og den anden anbragte han i Dan. Og dette blev til synd; for folket drog hen for at tilbede foran den ene, helt til Dan. Og han byggede et hus for offerhøjene og gjorde præster af de ringeste blandt folket, sådanne som ikke var af Levis sønner. Og Jeroboam indstiftede en højtid i den ottende måned, på den femtende dag i måneden, lig den højtid, der er i Juda, og han ofrede på alteret. Således gjorde han i Betel, idet han ofrede til de kalve, som han havde lavet; og han indsatte i Betel præsterne ved offerhøjene, som han havde gjort. Således ofrede han på alteret, som han havde lavet i Betel, på den femtende dag i den ottende måned, nemlig i den måned, som han havde udtænkt i sit eget hjerte; og han indstiftede en højtid for Israels børn, og han ofrede på alteret og tændte røgelse. 1 Kong 12,26–33.

Jeroboam „udtænkte i sit eget hjerte“, hvilket repræsenterer Uriah Smiths værk, idet han indførte en „egen fortolkning“, hvorpå han kunne opbygge sin profetiske model. Jeroboam fulgte Arons mønster og fremstillede derved fejlagtigt en Egyptens gud som den sande Gud. Den gud, som både Aron og Jeroboam frembragte, var baseret på en fejlagtig anvendelse af et symbol på Roms dobbelte natur som et symbol på statskunst og kirkekunst. Aron og Jeroboam identificerede begge et billede af dragemagten med symbolikken i et billede af et dyr. Således repræsenterer begge disse hellige oprørshistorier Guds folks store prøve, hvorved deres evige skæbne vil blive afgjort. Denne prøve er ifølge inspirationen prøven om dannelsen af dyrets billede.

Den første strid om symbolet på Rom som røverne af dit folk, som fandt vej til pionerkortet fra 1843, hævdede, at Antiochos Epifanes var røveren, i stedet for den kendsgerning, at røverne er Rom. Den første strid repræsenterede den sidste strid om, at røverne af dit folk er Rom, hvor det nu hævdes, at De Forenede Stater er røverne og ikke Rom. Antiochos er imidlertid et symbol på De Forenede Stater i Daniel elleve, vers ti til femten, så begyndelsens løgn og afslutningens løgn om, hvem der er fremstillet, er identiske.

Mørket og forvirringen omkring, hvad Antiochus repræsenterede i de sidste dage, frembringer en forvirring om dyrets billede, således som Arons og Jeroboams oprør gjorde. Forvirringen om dyrets billede finder sted netop på det tidspunkt, hvor den store prøve for Guds folk er dannelsen af

dyrets billede.

„Herren har klart vist mig, at dyrets billede vil blive oprettet, før nådetiden afsluttes; for det skal være den store prøve for Guds folk, hvorved deres evige skæbne vil blive afgjort. Jeres standpunkt er et sådant virvar af uoverensstemmelser, at kun få vil blive bedraget.”

“I Åbenbaringen 13 fremstilles dette emne tydeligt; [Åbenbaringen 13,11–17, citeret].”

”Dette er den prøve, som Guds folk må bestå, før de bliver beseglet. Alle, som beviste deres troskab mod Gud ved at holde hans lov og ved at nægte at antage en falsk sabbat, vil stille sig under Herren Gud Jehovas banner og vil modtage den levende Guds segl. De, som opgiver sandheden af himmelsk oprindelse og antager søndagssabbatten, vil modtage dyrets mærke.”
Manuscript Releases, bind 15, 15.

Da søster White tilsluttede sig Millers opfattelse af, at „det daglige“ repræsenterer det hedenske Rom, erklærede hun, at siden 1844 er „andre opfattelser“, i flertal, blevet antaget, hvilket har frembragt „mørke og forvirring“. Den forvirring, som frembringes af falske opfattelser af „det daglige“, der er et symbol på det hedenske Rom, som „dit folks røvere“, frembringer forvirring og mørke vedrørende sondringen mellem Rom og Roms billede.

De første og sidste stridigheder om et symbol på Rom fandt sted mellem et tidligere pagtfolk, som blev forbigået, og et folk, som da var ved at blive Guds nye pagtfolk. Striden indbefattede en uvillighed til at lade sig styre af grammatikkens fastlagte regler, for ordet „også“ i vers fjorten blev tilsidesat af protestanterne, som derved hævdede, at røverne måtte være den samme magt, som er fremstillet i de foregående vers.

Det repræsenterede en forvrængning af Skrifterne, da Antiochus blev tvunget til at være røverne. Det var en egenmægtig udlægning, for enhver falsk lære i opposition til sandheden er en egenmægtig udlægning. Selve striden blev en grundlæggende sandhed, for den blev optegnet på pionerkortet fra 1843. Stadfæstelsen af kortet ved inspiration bekræftede og stadfæstede „røverne“ som et symbol på Rom og forstørrede sandhedens alvor, for at forkaste læren var at forkaste både grundvoldene og Profetiens Ånds autoritet.

Den rette forståelse af røverne blandt dit folk, som repræsenterer Rom, føjet til den profetiske model, som engle gav til William Miller, for den stemte overens med den profetiske model, som han kom til at forstå og fremlægge, nemlig denne: at det hedenske og det pavelige Rom var grundlaget for alle hans profetiske anvendelser.

Uriah Smiths private fortolkning, som i Daniel elleve identificerede nordens konge i vers seksogtrediven som Frankrig og dernæst i vers fyrre som Tyrkiet, bestod af to fejlagtige identifikationer af nordens konge. Smiths forkastelse af grundvoldene i 1863 frembragte en blindhed, som forhindrede ham i at se en af profetiens mest grundlæggende regler, nemlig denne: at profetien omtrent på Kristi tid fremstillede de moderne åndelige magter, som var forbilledliggjort ved de gamle bogstavelige magter. Paulus lærte udtrykkeligt denne sandhed, idet han påviste, at det, som kom først, var det bogstavelige, og derefter det åndelige.

Dog var det åndelige ikke det første, men det naturlige; derefter det åndelige. 1 Korintherbrev 15,46.

Smith hørte til pagtsfolket, som havde erstattet det frafaldne protestantisme som Guds folk, men han forsvarede deres oprør, da han forkastede de syv tider og indførte sit diagram fra 1863. Anvendelsen af hans private fortolkning frembragte en falsk forståelse af Harmagedon i Johannes' Åbenbaring kapitel seksten, hvilket er endnu en prøve vedrørende den rette forståelse af Rom.

I den første strid om røverne repræsenterede Smith dem, der havde været involveret i den første opfyldelse af lignelsen om de ti jomfruer. Således repræsenterer han med sit personlige syn på nordens konge et pagtsfolk, som blev forbigået mellem 1856 og 1863, idet de blev den laodikeiske syvendedags adventistkirke. Ligesom protestanterne i striden om røverne tilsidesatte Smith passagens grammatiske autoritet, idet han forvred den med sin private fortolkning, for grammatisk set er nordens konge fra vers enogtrediven til vers femogfyrrer altid og udelukkende den pavelige magt.

Med striden om „det daglige“ blev løgne indført i adventhistorien af Willie White og A. G. Daniells for at opretholde den gamle protestantiske opfattelse, at „det daglige“ repræsenterede Kristi helligdomstjeneste. Netop denne historie er blevet identificeret i Habakkuks tavler, men det er vigtigt at bemærke det falske vidnesbyrd, der er forbundet med fremme og etablering af den urigtige opfattelse, for den rette forståelse blev erkendt af Miller i 2 Thessalonikerbrev, hvor spørgsmålet er kontrasten mellem dem, som elsker sandheden, og dem, som tror løgnen.

Striden om „det daglige“ følger sig til forståelsen „linje på linje“ af, at Roms endelige strid finder sted på tidspunktet for Helligåndens udgydelse. Mens Helligånden udgydes ovenfra, rejser en magt nedefra sig og tager dem i besiddelse, som modtager den som Guds kraft, skønt den er en kraftig vildfarelse.

„De to store magter i strid er i virksomhed, den ene nedefra, den anden ovenfra. Hvert menneske står under den skjulte indflydelse af den ene eller den anden, og dets handlinger vil åbenbare karakteren af den inspiration, hvorfra de udgår. De, som er forenet med Kristus, vil altid arbejde i Kristi baner. De, som er i forening med Satan, vil arbejde under inspiration af deres leder, i modstand mod Helligåndens kraft og virke. Menneskets vilje er overladt fri til at handle, og ved handling åbenbares det, hvilken ånd der virker på hjertet. 'På deres frugter skal I kende dem.'” The 1888 Materials, 1508.

Den profetiske kontrast i striden om »det stadige« er identifikationen af et symbol på dragen som et symbol på Kristus. De, som forkaster sandheden, forkaster også Millers rolle, han som opdagede denne sandhed, og ved at gøre dette forkaster de Helligånden og begår den utilgivelige synd.

Vi vil i den næste artikel tage en kontrovers vedrørende Rom op, som opstod kort efter den 11. september 2001.

„Vi lever i en tid, hvor livet er højst dyrebart og højst betydningsfuldt. Enden på alle ting er nær. Opsigtsvækkende begivenheder vil uafbrudt udfolde sig for vore øjne; for usynlige kræfter er i virksomhed og udviser intens aktivitet. Mørkets magter nedefra påvirker

menneskelige redskaber, og onde mennesker samarbejder med onde engle for at føre krig imod Guds bud og Jesu tro; samtidig virker en kraft ovenfra på dem, som vil overgive sig til guddommelige påvirkninger, og Guds folk samarbejder med himmelske intelligenser. Intet mindre end virkelig, ægte tro vil kunne bestå den prøve, som i disse sidste dage vil komme over hvert menneskes sjæl for at teste og prøve ham. Gud må være vor tilflugt; vi kan ikke stole på form, bekendelse, ceremoni eller stilling, eller mene, at fordi vi har navn af at leve, skal vi kunne bestå på prøvens dag. Alt, hvad der kan rokkes, vil blive rokket, og de ting, som ikke kan rokkes af disse sidste dages bedrag og vildfarelser, vil blive stående. Nagl sjælen fast til den evige Klippe; for alene i Kristus vil der være tryghed. Jesus beskrev de dage, hvori vi lever, som farefulde dage. Han sagde: 'For som Noas dage var, således skal også Menneskesønnens komme være. For som de i dagene før vandfloden åt og drak, giftede sig og bortgiftede, indtil den dag, da Noa gik ind i arken, og de intet ænsede, før vandfloden kom og tog dem alle bort; således skal også Menneskesønnens komme være.' 'På samme måde, som det var i Lots dage; de spiste, de drak, de købte, de solgte, de plantede, de byggede; men den samme dag, Lot gik ud af Sodoma, regnede det ild og svovl fra himlen og ødelagde dem alle. Således skal det være på den dag, da Menneskesønnen åbenbares.' 'Når Menneskesønnen kommer i sin herlighed, og alle de hellige engle med ham, da skal han sidde på sin herligheds trone; og alle folkeslag skal samles foran ham, og han skal skille dem fra hinanden, ligesom hyrden skiller fårene fra bukkene; og han skal stille fårene ved sin højre side, men bukkene ved den venstre. Da skal Kongen sige til dem ved sin højre side: Kom, I min Faders velsignede, arv det rige, som har været beredt for jer fra verdens grundlæggelse.' Vort livsløb i dette liv vil afgøre vor evige skæbne hinsides; det er overladt til os at sige, om vi vil være blandt dem, som arver Guds rige, eller blandt dem, som går bort i det yderste mørke. Gud har truffet enhver foranstaltning til vor frelse; lad os derfor gøre brug af det, som er blevet tilvejebragt til uendelig pris. 'Thi således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne Søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.'" Youth Instructor, 3. august 1893.